

Simetria i acústica convertides en símbol de ciutat

El teatre de la canadencra urb de Dolbeau-Mistassini és una mostra de cómo la geometria sobreviu al pas del temps. Interiors circulars, una balconada que sembla allargar-se fins a tocar l'orquestra i revestiments metàl·lics que beuen del romanticisme

“Un cavall! Un cavall! El meu regne per un cavall” suplicava el rei Ricard III a la famosa tragèdia de Shakespeare; una obra que, sens dubte, ha passat pels teatres de mig món. Encara que els seus detractors qualifiquin el teatre com un oci antiquat, elitista, avorrit, lent o de gust car, una ciutat no és una ciutat si no té al menys un teatre mitjà on poder representar, perquè els auditoris formen part i fan referència a la identitat de la comunitat. Fixem-nos-hi, per exemple, en l'Òpera de París, una obra de l'arquitecte Charles Garnier i que va néixer per unificar tant un nou ordre formal de ciutat com a les persones que hi viuen; la cara pública d'un nou París. El mateix va passar amb

l'Òpera de Sydney, símbol de l'emergència d'Austràlia com a potència cultural i econòmica. Per aquest motiu la localitat canadencra de Dolbeau-Mistassini, al Quebec, va obrir un concurs per al disseny d'un teatre, que va guanyar al 2005 l'arquitecte Paul Laurendeau, en consorci amb Jodoin Lamarre Pratte i altres estudis d'arquitectura associats. L'edifici de 2.630 metres quadrats es va concloure al 2008, i representa tot un cant a la geometria de les formes, als volums regulars, ja que, segons Laurendeau: “La simetria induïx a la relació amb els altres; es converteix en un llenguatge compartit”. Començant per la secció daurada de l'edifici, basada en El Modulador -un sistema de proporcions creat

La façana de cristall de l'exterior potencia la verticalitat de l'edifici. L'estudi d'arquitectura ha situat en la secció superior un frontal llis i esmaltat, amb sostre negre i aparadors on s'anuncien les obres en cartell

per Le Corbusier basant-se en les mesures d'un home amb el braç aixecat -, i continuant per la verticalitat del teatre, que redueix la profunditat de l'auditori i maximitza les vistes. Una verticalitat que ja s'aprecia a l'exterior, a partir de la seva façana de cristall de l'exterior i amb un frontal també de vidre llis i esmaltat a la secció superior, amb sostre negre i aparadors que anuncien les obres en cartell i un rètol imprès en or que descobreix el nom del teatre, el Dolbeau-Mistassini Salle de Spectacle.

Aquest projecte en concret es distingeix de la resta de teatres de Quebec per la seva doble funció: Auditori i sala multi funcional-club i zona d'esdeveniments i reunions. Respecte

a l'auditori, disposa d'una capacitat per a 490 espectadors, als que hem de sumar els 32 seients a les llotges. L'orquestra, per la seva banda, acull 293 assistents distribuïts en 11 fileres, incloent 8 tamborets i una onzena filera per a persones amb discapacitat. La disposició de les butaques segueix la denominada línia continental, on els passadissos es troben als costats del hall i fins a 32 seients. La particularitat és que un grup d'espectadors pot seure al centre, al costat de l'orquestra, facilitant un contacte molt més proper entre els artistes i el públic.

Si bé en un principi l'auditori comptava amb un únic balcó, es va afegir durant el disseny preliminar una segona balconada que

L'escenografia beu dels teatres europeus del segle XIX tant en la disposició dels arcs del hall, com a la seva balconada i, fins i tot, en l'ús dels colors

fa l'efecte d'atraure al públic cap al prosceni sense interrompre la vista dels espectadors de les darreres fileres. Tanmateix, cada balcó comprèn dues fileres i 99 seients d'un total de 198 butaques. La forma dels arcs del hall es tanca sobre els espectadors imprimint una sensació d'acolliment més enllà de la grandària, de la magnanimitat arquitectònica del teatre. Un joc d'encaixos híbrid que beu de l'escenografia típica dels teatres europeus del segle XIX del passat segle XX i que és emprada avui en projectes de tot el món. El contacte visual és establert no només entre

El projecte és únic a la regió de Quebec per la seva multi funcionalitat: el teatre de Dolbeau-Mistassini és auditori i club, ja que disposa d'un espai per a esdeveniments i reunions

els espectadors i el públic, sinó també entre els espectadors asseguts a diferents nivells. Una planificació intel·ligent que aconsegueix transmetre intimitat i tot el dramatisme de les obres que es representen, malgrat trobar-se en un espai tant multitudinari. Cal imaginar-se la vista colpidora del prosceni que s'ofereix des del final de la segona balconada, les llotges amb vermelles butaques de vellut.

Els volums compactes i regulars de l'auditori ofereixen una acústica superior i el revestiment de panells metàl·lics defineix la majoria dels espais de l'edifici. A més, els accessoris interiors de l'auditori i les sales mitjaneres estan triats amb una cura especial, tant pel seu valor històric com per l'adequació a l'estètica general: Làmpades amb dos bulbs que il·luminen de forma equilibrada la bòbila del teatre, a dreta i esquerra, i els seus passadissos, i que han estat creades amb elements de segona mà; foscos murs i sostres que proveeixen un profund i absorbent context per a les negres columnes del lobby, etc. Dolbeau-Mistassini també disposa d'una sala, dissenyada en tonalitats verdes, que no és sinó un espai de tertúlia i encontre

per abans i després del show. També els vestidors tenen una alta qualitat formal, a l'alçada dels millors escenaris. Novament l'arquitectura ens descobreix com els sincretismes entre les tècniques i estètiques tradicionals i els elements fills de la contemporaneïtat no tan sols són possibles sinó que són tan efectius que es tornen necessaris. En el cas del teatre Dolbeau-Mistassini, l'equip de Laurendeau ha volgut mantenir l'estil arquitectònic del segle XIX, incorporant la mesura i la simetria del moviment modern, encapçalat per Le Corbusier. Una

combinació que funciona com un revulsió, però tant matisat que arriba als sentits del visitants suaument, sense gens d'estridència. Obra mestra de la geometria, la sala d'espectacles de Dolbeau-Mistassini s'alça com el primer i extraordinari projecte d'auditori de l'estudi canadenc, que ha aconseguit concentrar l'escena artística d'aquesta regió de Quebec en un indret ple de simbolisme. ●

Fotografies: Marc Gibert / adecom.ca

L'auditori disposa d'una capacitat per a 490 espectadors; mentre que l'orquestra acull 293 seients distribuïts en 11 fileres segons la disposició de línia continental

PAUL LAURENDEAU

Coherència i simplicitat en l'ordenació dels espais i el gust per les formes geomètriques primàries són dos dels trets característics d'aquest arquitecte, que es va establir a Montreal al 1995 després de passar quatre anys treballant per famosos arquitectes de Londres i París. Els seus primers treballs van ser molt aclamats, ja al 1991 Laurendeau va guanyar el segon premi presentant un projecte de vivenda al concurs L'art de Vivre en ville de la Ciutat de Montreal. A Quebec, Paul Laurendeau va dissenyar la sala d'assajos per a la companyia Pol Pelletier en un antic cabaret de Montreal. L'arquitecte també va aconseguir al 2003 el Premi a l'Excel·lència de l'ordre d'Arquitectes de Quebec pel seu projecte d'oficines per a l'agència de moda FashionLab, entre altres.

www.paullaurendeau.com